

Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej

Warszawa, /elektroniczny znacznik czasu

DPP-I.055.11.2026

dotyczy: zmian przepisów z zakresu działań: praca, rodzina i ubezpieczenie społeczne

Zawiadomienie o sposobie załatwienia petycji

Szanowny Panie,
odpowiadając na przesłaną przez Pana petycję z dnia 5 marca 2026 r. skierowaną do Senatu RP¹, w sprawie:

- ☐ przesunięcia terminu świąt przypadających w dni robocze na najbliższy dzień wolny od pracy – sobotę lub niedzielę,
- ☐ zmian w zakresie:
 - ☐ zasiłków i kryteriów ich przyznawania oraz wywiadu środowiskowego,
 - ☐ orzekania o niepełnosprawności,
- ☐ finansowania świadczeń rodzinnych, w tym zaprzestania finansowania świadczeń rodzinnych dla osób z wysokimi dochodami,
- ☐ ujednoczenie składek emerytalnych odprowadzanych do ZUS,

uprzejmie informuję, że ww. petycja została rozpatrzona **NEGATYWNIE**.

Uzasadnienie

W odniesieniu do postulatu przesunięcia terminu świąt przypadających w dni robocze na najbliższy dzień wolny od pracy – sobotę lub niedzielę, a utracone dni wolne z tego powodu pracownik mógłby wykorzystać w dowolnym dla siebie terminie (pkt 1 petycji) uprzejmie informuję, co następuje.

Ustawa z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy², zwana dalej: "ustawą o dniach wolnych od pracy", określa, kiedy pracownik co do zasady nie musi wykonywać swoich obowiązków służbowych.

Ustawa o dniach wolnych od pracy wskazuje:

- ☐ katalog enumeratywnie wymienionych świąt, które są dniami wolnymi od pracy (art. 1 pkt 1),

¹ Przekazana przez Senat RP pismem z 21 kwietnia 2026 r. nr BAP.DPK.1331.80.2026.MK
² Dz. U. z 2025 r. poz. 296.

- ☒ niedziele (art. 1 pkt 2),
- ☒ w przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, dniem wolnym od pracy jest także dzień określony przez Prezesa Rady Ministrów, w drodze rozporządzenia (art. 1a).

Przyjęta przez ustawodawcę w art. 1 ustawy o dniach wolnych konstrukcja opiera się na określeniu dni wolnych od pracy poprzez wskazanie jako te dni wolne, co do zasady, niedziel, a także enumeratywnie wyliczonych świąt, przy czym kryteriami decydującymi o umieszczeniu święta w katalogu, jak się wydaje, były jego waga i znaczenie zarówno państwowe, jak i religijne.

W tym miejscu należy zauważyć, że w katalogu świąt wskazanych w art. 1 pkt 1 ustawy o dniach wolnych od pracy jako dni wolne od pracy są święta, które zawsze wypadają w niedzielę, a mianowicie pierwszy dzień Wielkiej Nocy oraz pierwszy dzień Zielonych Świątek.

W pozostałych przypadkach, z uwagi na układ kalendarza w danym roku, święta te mogą przypadać w powszedni, w sobotę lub w niedzielę.

Obowiązek wyznaczenia pracownikowi dodatkowego dnia wolnego w sytuacji, gdy święto przypada w sobotę, wynika z zasad ustalania wymiaru czasu pracy określonych w Kodeksie pracy. Zgodnie z art. 130 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy³, zwanego dalej: „Kodeksem pracy” każde święto występujące w okresie rozliczeniowym i przypadające w dniu innym niż niedziela obniża wymiar czasu pracy o 8 godzin.

Jednocześnie art. 129 § 1 Kodeksu pracy wprowadza zasadę przeciętnie pięciodniowego tygodnia pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym. W praktyce oznacza to, że oprócz niedzieli pracownik posiada dodatkowy dzień wolny od pracy wynikający z rozkładu czasu pracy, którym w wielu zakładach pracy jest sobota.

W sytuacji, gdy święto określone w ustawie o dniach wolnych od pracy przypada w sobotę, brak wyznaczenia dodatkowego dnia wolnego prowadziłby do naruszenia zasad obliczania wymiaru czasu pracy określonych w art. 130 Kodeksu pracy. Wymiar czasu pracy zostałby bowiem obniżony o 8 godzin z tytułu święta, jednak pracownik faktycznie wykonywałby pracę w takim samym wymiarze jak w okresie bez święta. W konsekwencji doszłoby do obejścia ustawowej normy czasu pracy i naruszenia zasady przeciętnie pięciodniowego tygodnia pracy.

Z konstrukcji tych przepisów wynika, że ustawodawca przyjął model, w którym wystąpienie święta w dniu roboczym powoduje zmniejszenie wymiaru czasu pracy w danym okresie rozliczeniowym. W sytuacji gdy święto przypada w dniu wolnym wynikającym z przeciętnie pięciodniowego tygodnia pracy (najczęściej w sobotę), dla zachowania prawidłowego wymiaru czasu pracy konieczne jest wyznaczenie pracownikowi innego dnia wolnego od pracy.

Znaczenie tego mechanizmu potwierdził Trybunał Konstytucyjny⁴. Trybunał uznał za niezgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji przepis, który powodował, że święto przypadające w

³ Dz.U. z 2025 r. poz. 277 ze zm.

⁴Wyrok z 2 października 2012 r., sygn. K 27/11.

dniu wolnym z tytułu przeciętnie pięciodniowego tygodnia pracy nie obniżało wymiaru czasu pracy. Trybunał wskazał, że prowadziło to do naruszenia konstytucyjnej zasady równości pracowników oraz powodowało zróżnicowanie ich sytuacji prawnej wyłącznie ze względu na układ kalendarza w danym roku. Dwaj pracownicy w tym samym przedsiębiorstwie, wykonujący te same obowiązki, na tych samych zasadach, mieliby różny czas wolny od pracy tylko dlatego, że ich rozkład czasu pracy przewidywał inny dzień wolny. Trybunał podkreślił więc, że mechanizm oddawania dnia wolnego za święto przypadające w dniu wolnym wynika bezpośrednio z konstrukcji norm czasu pracy i służy ich rzeczywistemu zachowaniu.

Odmierna sytuacja dotyczy świąt przypadających w niedzielę. Niedziela jest bowiem dniem ustawowo wolnym od pracy na podstawie art. 1 pkt 2 ustawy o dniach wolnych od pracy. Jej charakter prawny różni się od dnia wolnego wynikającego z przeciętnie pięciodniowego tygodnia pracy. Jednocześnie art. 130 § 2 Kodeksu pracy wprost wskazuje, że obniżenie wymiaru czasu pracy następuje wyłącznie w przypadku święta przypadającego w dniu innym niż niedziela. Oznacza to, że ustawodawca świadomie wyłączył niedzielę z mechanizmu obniżania wymiaru czasu pracy.

W odróżnieniu od soboty nie jest ona dodatkowym dniem wolnym wynikającym z organizacji czasu pracy, lecz dniem wolnym zagwarantowanym przez ustawę. W związku z tym święto przypadające w niedzielę nie powoduje zmniejszenia liczby dni wolnych pracownika w tygodniu ani nie narusza zasady pięciodniowego tygodnia pracy.

Podsumowując, utrzymanie obecnego rozwiązania – polegającego na oddawaniu dnia wolnego za święto przypadające w sobotę, przy jednoczesnym braku analogicznego obowiązku w odniesieniu do niedzieli – pozostaje spójne z konstrukcją polskiego systemu czasu pracy, chroni zasadę przeciętnie pięciodniowego tygodnia pracy i jednocześnie zachowuje równowagę między interesami pracowników a potrzebami organizacyjnymi pracodawców.

W świetle powyższego całkowicie nieuzasadnione jest, przedstawione w uzasadnieniu tego postulatu, stanowisko o przyzwyczajeniu Polek i Polaków do sześciodniowego tygodnia pracy, a także o ujemnych skutkach przerw w rytmie pracy związanych z dniem wolnym, w tym negatywnego wpływu m.in. dla ich dla zdrowia i życia. Formułując tego typu stanowisko nie zostały przedstawione żadne dane i wyniki badań, które potwierdzałyby zasadność przedstawianego twierdzenia w tym zakresie.

Również niezrozumiałe jest stanowisko o możliwości wykorzystywania dnia wolnego w przypadku przesunięcia święta na sobotę lub niedzielę w związku z możliwością wystąpienia katastrof naturalnych czy anomalii pogodowych będących wynikiem zmian klimatycznych. Przede wszystkim, jak wskazano powyżej, zasady odbioru tych dni są uregulowane i odnoszą się jedynie do święta przypadającego w sobotę. Nadto, odbiór takiego dnia nie jest nieograniczony w czasie i musi się mieścić w obowiązującym pracownika okresie rozliczeniowym.

Odnosząc się do postulatu zmian w zakresie orzekania o niepełnosprawności (pkt 15 petycji) uprzejmie informuję, co następuje.

W Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej trwają już prace dotyczące realizacji projektu w ramach FERS pn. „Przebudowa modelu orzekania o niepełnosprawności oraz form wsparcia.” Aktualnie prowadzona jest pogłębiona analiza obecnego systemu orzekania, form wsparcia oraz infrastruktury orzeczniczej. Realizacja projektu w ramach FERS pn. „Przebudowa modelu orzekania o niepełnosprawności oraz form wsparcia” przewiduje przygotowanie nowych rozwiązań na rzecz osób z niepełnosprawnościami.

Celem tego projektu jest opracowanie kompleksowego modelu orzekania o niepełnosprawności, odpowiadającego na indywidualne potrzeby osób z niepełnosprawnościami oraz systemu świadczeń i innych form wsparcia. W projekcie przeprowadzony zostanie przegląd i analiza funkcjonujących rozwiązań systemowych odnoszących się do systemu orzecznictwa o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności, w tym systemów rentowych i orzecznictwa dla celów edukacyjnych.

Projekt będzie pierwszym krokiem do stworzenia w pełni kompleksowego i zintegrowanego systemu orzekania o niepełnosprawności. Zmodyfikowany model orzekania

o niepełnosprawności będzie oparty o Międzynarodową Klasyfikację Funkcjonowania, Niepełnosprawności i Zdrowia (ICF), a także zgodny z postanowieniami Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych (KPON). Uproszczony system świadczeń będzie odpowiedzią na indywidualne potrzeby danej osoby zarówno w życiu codziennym, jak i w sferze społeczno-zawodowej. System zapewniac będzie podmiotowość osobom z niepełnosprawnościami oraz będzie zgodny z zasadami proporcjonalności i sprawiedliwości społecznej. W ramach projektu wypracowane zostaną także rozwiązania mające na celu scalenie, rozproszonego obecnie systemu świadczeń oraz służące kompensacji zwiększonych kosztów życia wynikających z niepełnosprawności, jak również narzędzia i mechanizmy służące indywidualizacji wsparcia. Opracowanie narzędzi przeprowadzone zostanie w odniesieniu do tych obszarów funkcjonowania dla których nie ma narzędzi do oceny lub narzędzia te nie opisują danego obszaru w pełnym zakresie.

W wyniku realizacji zadania wypracowane zostaną kryteria ustalania niepełnosprawności oraz kryteria kwalifikacji do świadczeń i innych instrumentów wsparcia.

W odniesieniu do postulatu zmian w zakresie wysokości zasiłków i kryteriów ich przyznawania oraz wywiadu środowiskowego (pkt 26 petycji) uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Pomoc społeczna stanowi ostatnie ogniwo w polskim systemie zabezpieczenia społecznego, uzupełniając jedynie inne systemy świadczeń z tytułu niezdolności do pracy ze względu na chorobę, niezdolności do pracy ze względu na inwalidztwo, osiągnięcia wieku emerytalnego czy z tytułu pozostawania bez pracy nie z własnej woli i nie zastępuje świadczeń takich jak: emerytura, renta, zasiłek dla bezrobotnych czy wynagrodzenia za pracę.

Zgodnie bowiem z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 2004 r o pomocy społecznej⁵, pomoc społeczna jest instytucją polityki społecznej państwa, mającą na celu umożliwienie osobom

⁵ Dz. U. z 2026 r. poz. 639.

i rodzinom przezwyciężanie trudnych sytuacji życiowych, których nie są one w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości.

Zasada subsydiarności wyrażona w tym przepisie oznacza więc, że pomoc społeczna wspiera osoby i rodziny w wysiłkach zmierzających do zaspokojenia niezbędnych potrzeb. Instytucja ta ma zatem charakter pomocniczy w zakresie wsparcia osób w pokonywaniu życiowych trudności, a także dopełnia świadczenia, które prawnie zabezpieczone są przez inne systemy. Przytoczony przepis stanowi wskazówkę zarówno dla organów państwa zajmujących się pomocą społeczną, jak i dla osób ubiegających się o taką pomoc, że w pierwszej kolejności powinny skorzystać z przyznanych im przez przepisy innych ustaw uprawnień, z własnych zasobów majątkowych (pieniężnych i niepieniężnych) oraz z własnych możliwości działania. Pomoc społeczna nie może stanowić stałego źródła utrzymania, zwłaszcza jeśli idzie o osoby, które mają warunki ku temu aby podjąć pracę.

Odnosząc się wprost do postulatu zlikwidowania kryteriów w pomocy społecznej i zrównania wysokości zasiłków w pomocy społecznej do wysokości minimum socjalnego, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, kryteria dochodowe podlegają weryfikacji co 3 lata, z uwzględnieniem wyniku badań prognozy interwencji socjalnej. Badania prognozy interwencji socjalnej dokonuje Instytut Pracy i Spraw Socjalnych w oparciu o rozporządzenie Ministra Polityki Społecznej z dnia 7 października 2005 r. w sprawie prognozy interwencji socjalnej⁶. W roku, w którym przeprowadza się weryfikację, Rada Ministrów do dnia 15 maja przedstawia Radzie Dialogu Społecznego:

- 1) propozycję kwot kryteriów dochodowych;
- 2) informację o realizacji świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej za okres od poprzedniej weryfikacji, obejmującą liczbę świadczeniobiorców, liczbę świadczeń i ogólną kwotę wydatków na świadczenia.

Rada Dialogu Społecznego uzgadnia kryteria dochodowe w terminie do dnia 15 czerwca danego roku kalendarzowego. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego ogłasza zweryfikowane kryteria dochodowe oraz m.in. maksymalną kwotę zasiłku stałego, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, do dnia 15 lipca w roku, w którym przeprowadza się weryfikację. W przypadku gdy

Rada Dialogu Społecznego nie uzgodni w przewidzianym terminie kryteriów dochodowych, Rada Ministrów ustala nie niższe niż w przedstawionej propozycji kryteria dochodowe oraz ww. kwoty, w drodze rozporządzenia, w terminie do dnia 15 lipca danego roku.

Jednocześnie, jeśli w danym roku kalendarzowym kwota kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej i kwota kryterium dochodowego na osobę w rodzinie będzie równa lub niższa minimum egzystencji, Rada Dialogu Społecznego może wystąpić do Rady Ministrów z wnioskiem o zweryfikowanie kwot kryteriów dochodowych.

Mając na uwadze powyższe, brak jest uzasadnionych podstaw do wprowadzenia zaproponowanych w petycji rozwiązań. Jak wynika z powyższego, pomoc społeczna pełni w systemie zabezpieczenia społecznego rolę wspomagającą (uzupełniającą) wobec świadczeń społecznych, nie zastępuje innych świadczeń, takich jak np. renty czy emerytury

⁶ Dz. U. poz. 1762.

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które są świadczeniami bardziej korzystnymi niż świadczenia z pomocy społecznej. Biorąc pod uwagę powyższe wyjaśniam, że w chwili obecnej nie jest przewidywana zmiana przepisów prowadzącą do likwidacji kryteriów w pomocy społecznej oraz zrównania wysokości zasiłków w pomocy społecznej do wysokości minimum socjalnego w zakresie wskazanym w petycji.

Jednocześnie informuję, że Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej podjęło prace w kierunku corocznej obowiązkowej weryfikacji kryteriów dochodowych w pomocy społecznej, celem dostosowania pomocy potrzebującym z uwzględnieniem zmieniających się warunków ekonomicznych (coroczny wzrost wynagrodzeń, inflacja, a co za tym idzie dynamiczna tendencja wzrostowa kosztów życia).

Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej złożyło wniosek skierowany do Zespołu do spraw Programowania Prac Rządu o wpis do wykazu prac legislacyjnych Rady Ministrów projektu ustawy o zmianie ustawy pomocy społecznej. Projekt ten zakłada wdrożenie corocznej weryfikacji kryterium dochodowego. Pozwoli to utrzymać obowiązujące w danym roku kryterium dochodowe powyżej minimum egzystencji. Dodatkowo informuje, że coroczna weryfikacja kryteriów dochodowych w pomocy społecznej została wpisana do wykazu priorytetów polityki członków Rady Ministrów.

Zgodnie z art. 107 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej rodzinny wywiad środowiskowy przeprowadza się u osób i rodzin korzystających lub ubiegających się o świadczenia z pomocy społecznej w celu ustalenia ich sytuacji osobistej, rodzinnej, dochodowej i majątkowej.

Z kolei sposób i terminy przeprowadzania rodzinnego wywiadu środowiskowego określa rozporządzenie Ministra Rodziny i Polityki Społecznej z dnia 8 kwietnia 2021 r. w sprawie rodzinnego wywiadu środowiskowego⁷. Na mocy § 3 ust. 1 ww. rozporządzenia wywiad przeprowadza się z osobą lub rodziną w miejscu zamieszkania lub pobytu, w dniach roboczych, w godzinach pracy ośrodka pomocy społecznej/centrum usług społecznych/powiatowego centrum pomocy rodzinie, albo w innym terminie uzgodnionym z osobą lub rodziną, za zgodą kierownika jednostki organizacyjnej pomocy społecznej.

To właśnie na podstawie przeprowadzonego wywiadu pracownik socjalny dokonuje analizy i diagnozy sytuacji danej osoby lub rodziny i formułuje wnioski z niej wynikające stanowiące podstawę planowania pomocy. Powinien to być możliwie wszechstronny opis wszystkich uzyskanych i zdefiniowanych podczas przeprowadzania wywiadu informacji, zarówno wynikających z rozmowy, szczegółowych pytań zawartych w kwestionariuszu, jak i obserwacji czy przedłożonych dokumentów. diagnoza to tym samym opis problemów występujących w rodzinie oraz wskazanie tego najważniejszego, źródłowego.

Rodzinny wywiad środowiskowy stanowi zatem swoiste postępowanie dowodowe, prowadzone z udziałem strony, w którym osoba może zgłosić pracownikowi potrzeby i oczekiwania, natomiast organ podejmuje szereg czynności pozwalających na określenie rzeczywistych jej potrzeb i własnych możliwości. Celem podejmowanych działań jest

⁷ Dz.U z 2021 poz. 893.

zebranie szczegółowych, obiektywnych informacji, które po przeanalizowaniu staną się podstawą do podjęcia decyzji o kierunku pracy z osobą (rodziną). Pozwalają określić te problemy klienta, których rozwiązanie może się przyczynić do poprawy sytuacji klienta, a także ukierunkować dalszą pracę pracownika socjalnego z osobą (rodziną). Ponadto ta obligatoryjna forma postępowania wyjaśniającego wymaga od strony szczególnej aktywności, bowiem z uwagi na charakter ustaleń odnoszących się do sfery ściśle osobistej, nie można jej zastąpić innymi środkami dowodowymi

Odnosząc się do postulatu zmian m.in. w zakresie świadczeń rodzinnych, w tym zaprzestania finansowania świadczeń rodzinnych dla osób z wysokimi dochodami (pkt 36 petycji) uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych,⁸ kwoty kryteriów dochodowych uprawniających do zasiłku rodzinnego: kryterium ogólne i kryterium dla rodzin z dzieckiem niepełnosprawnym oraz kryterium uprawniające do jednorazowej zapomogi z tytułu urodzenia się dziecka, a także wysokość świadczeń rodzinnych, z wyłączeniem wysokości świadczenia pielęgnacyjnego, podlegają weryfikacji co 3 lata, z uwzględnieniem wyników badań prognozy wsparcia dochodowego rodzin. Progu wsparcia dochodowego rodzin bada i przedstawia Instytut Pracy i Spraw Socjalnych.

W świetle wyżej przytoczonego art. 18 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, wysokość kwot kryterium dochodowego, uprawniającego do zasiłku rodzinnego, kryterium uprawniającego do jednorazowej zapomogi z tytułu urodzenia się dziecka oraz kwot ww. świadczeń rodzinnych podlega procedurze weryfikacji, nie oznaczającej jednak obowiązkowej zmiany wysokości weryfikowanych kwot.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13 sierpnia 2024 r.⁹, będącym finalnym etapem ww. procedury weryfikacji, określającym wysokość dochodu rodziny albo dochodu osoby uczącej się stanowiących podstawę ubiegania się o zasiłek rodzinny i specjalny zasiłek opiekuńczy oraz wysokości świadczeń rodzinnych – wysokość tych kwot pozostawiono na obowiązującym obecnie poziomie, a kolejna weryfikacja w oparciu o opisane wyżej ustawowe warunki przypada na 2027 r. i również wówczas Rada Ministrów podejmie decyzję o jej zakresie.

W odniesieniu do postulatu zaprzestania finansowania świadczeń rodzinnych dla osób z wysokimi dochodami informuję, że nie są prowadzone ani planowane prace legislacyjne nad ograniczeniem prawa do świadczenia wychowawczego poprzez wprowadzenie kryterium dochodowego.

Odnosząc się do propozycji ujednoczenia składek emerytalnych do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, polegającej na wprowadzeniu jednakowych, najniższych składek emerytalnych i rentowych dla wszystkich pracowników oraz przeniesieniu dodatkowego oszczędzania emerytalnego do sektora bankowego (pkt 38) uprzejmie informuję, co następuje.

⁸ Ustawa z 28 listopada 2003 r., Dz.U. z 2025 r. poz. 1208 ze zm.

⁹ Rozporządzenie w sprawie wysokości dochodu rodziny albo dochodu osoby uczącej się stanowiących podstawę ubiegania się o zasiłek rodzinny i specjalny zasiłek opiekuńczy, wysokości świadczeń rodzinnych oraz wysokości zasiłku dla opiekuna, Dz. U. poz. 1238

Reforma systemu emerytalnego przeprowadzona w 1999 r. wprowadziła zasadniczą zmianę polegającą na powiązaniu wysokości przyszłych świadczeń emerytalnych z wysokością odprowadzanych składek. System ten opiera się na zasadzie ekwiwalentności – im wyższe składki odprowadzane w okresie aktywności zawodowej, tym wyższe świadczenie emerytalne.

Jednocześnie system emerytalny w Polsce zachował charakter redystrybucyjny, w którym bieżące składki finansują wypłatę emerytur i rent dla obecnych emerytów i rencistów. Wprowadzenie jednolitych, najniższych składek dla wszystkich osób ubezpieczonych prowadziłoby do nieadekwatności świadczeń emerytalnych w stosunku do aktywności zawodowej i poziomu osiągniętych dochodów. W praktyce oznaczałoby to, że osoby o znacząco różnym wkładzie finansowym do systemu otrzymywałyby świadczenia na zbliżonym poziomie, co naruszałoby zasadę sprawiedliwości społecznej oraz osłabiałoby motywację do legalnego zatrudnienia i odprowadzania składek od wyższych podstaw wymiaru.

Ponadto proponowane rozwiązanie skutkowałoby znacznym zmniejszeniem wpływów do Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ograniczenie składek do poziomu minimalnego nie zapewniłoby wystarczających środków na finansowanie bieżących zobowiązań wobec obecnych emerytów i rencistów, co w konsekwencji mogłoby prowadzić do zwiększenia deficytu FUS i konieczności większego zaangażowania środków z budżetu państwa.

Należy również podkreślić, że przeniesienie ciężaru dodatkowego zabezpieczenia emerytalnego wyłącznie do sektora bankowego wiązałoby się z ryzykiem nierównego dostępu do takich form oszczędzania. Nie wszyscy obywatele dysponują bowiem dochodami umożliwiającymi regularne, dobrowolne odkładanie środków na przyszłą emeryturę, co mogłoby pogłębić nierówności społeczne i zwiększyć ryzyko ubóstwa wśród przyszłych emerytów.

Dodatkowo należy wskazać, że obecny system emerytalny przewiduje już możliwość uzupełniania przyszłych świadczeń poprzez dobrowolne formy oszczędzania, takie jak: pracownicze programy emerytalne (PPE), pracownicze plany kapitałowe (PPK) czy indywidualne konta emerytalne (IKE i IKZE). Instrumenty te pozwalają na dywersyfikację źródeł przyszłych dochodów emerytalnych bez naruszania stabilności powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych.

Odnosząc się do argumentu dotyczącego uproszczenia obsługi systemu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, należy zauważyć, że ewentualne uproszczenia administracyjne nie mogą stanowić przesłanki do wprowadzania rozwiązań, które osłabiałby fundamenty finansowe systemu emerytalnego oraz bezpieczeństwo socjalne przyszłych świadczeniobiorców.

Ostatecznie należy stwierdzić, że postulaty zawarte w pkt 38 petycji, na tle omówionego powyżej wyjaśnienia, nie mogą zostać uwzględnione. Przede wszystkim proponowane zmiany mogłyby zagrozić stabilności systemu emerytalnego, obniżyć adekwatność świadczeń oraz zwiększyć obciążenia finansowe budżetu państwa.

Niezależnie od powyższego Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej uprzejmie informuje, że inicjatywa ustawodawcza, oprócz Rady Ministrów, przysługuje, zgodnie z art.

118 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji, posłom, Senatowi, Prezydentowi Rzeczypospolitej oraz grupie co najmniej 100.000 obywateli mających prawo wybierania do Sejmu.

Pouczenie

Zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz. U. z 2018 r. poz. 870) sposób załatwienia skargi nie może być przedmiotem skargi.

Z wyrazami szacunku

Mirosława Brzostek-Kleszcz
Zastępca Dyrektora
Departamentu Prawa Pracy
/-kwalifikowany podpis elektroniczny-/

